
Húsvét VII. hete

Kedd

ApCsel 20,17-27 ■ Jn 17,1-11a

„Én megdicsőítettelek téged a földön. A feladatot, amelyet rám bízta, teljesítettem... Kinyilatkoztattalak téged az embereknek, akiket e világból nekem adottál.”

Nem valószínű, hogy megadatik nekünk az a fajta ünnepélyes búcsúvétel, amellyel Üdvözítőnk és az ő nagy apostola, Szent Pál elbúcsúzott övétől. De úgy kell élnünk, hogy azok, akiket az Úr ránk bízott, megismerjék általunk a Jézustól kapott teljes kinyilatkoztatást, hogy Krisztussal mi is elmondhassuk: *„A feladatot, amelyet rám bízta, teljesítettem”*, és az Apostollal: *„Mert nem riadtam vissza semmitől, hogy Isten akaratát teljes egészében feltárjam előttetek”*.

Sokszor hallani szülők, nevelők szájából mintegy öngazolásképpen: Ez és ez történt, pedig mi mindent megtettünk gyermekünkért, tanítványunkért. Valóban mindent megadtak nekik, azzal, hogy anyagi jólétet teremtettek számukra, hogy megtanították őket bizonyos ismeretekre, akár teológiaiakra is, és ellátták őket jó tanácsokkal, hogy boldogulni tudjanak az életben? Akik csak ezt és ezekhez hasonlókat adtak, nem végezték el a rájuk bízott feladatot, s nem mondhatják Szent Pállal: *„Ártatlan vagyok abban, ha valaki mégis elvesznék”*.

A Jézustól kapott teljes igazságot csak úgy adhatjuk át, ha magunk is arra tesszük fel egész életünket, ha életszentségre törekvésünk hitelesíti szavainkat és tetteinket. Aki nem vállalja az életszentség keskeny útján való járást, hiába tesz meg mindent, végül is visszariad attól, hogy Isten akaratát teljes egészében feltárja a rábízottak előtt, hiszen ő maga sem akarja teljes egészében megismerni. Tanítása és élete között nincs teljes megfelelés, s ez azt sugallja, mintha lehetne úgy élni, hogy Isten nem mindig és nem mindenben Isten az ember számára.

Urunk, Jézus úgy élt közöttünk, hogy nem csupán szavaival beszélt az Atyáról, hanem egész életével tanúskodott róla, s kész volt önmagát mindenestül órá bízni, akár a halált is vállalva érte. És Szent Pál sem csak szóval hirdette Krisztust, hanem kész volt érte mindent elviselni, fáradozást, hajótörést, gúnyt, üldözést, ütlegetek és végül a vértanúságot is. Az ingyenességnek, az istenszerelemnek megrendítő példái ezek.

Akkor végezzük el egészen a ránk bízott munkát, ha a krisztusi kinyilatkoztatást úgy adjuk át gyermekeinknek, tanítványainknak, hogy lássák rajtunk, hogy ez áll életünk középpontjában. Ezek után mellékes, hogy milyen módon halunk majd meg, hogy lesz-e alkalmunk ünnepélyesen elbúcsúzni szeretteinktől. Akkor halálunk nem hatálytalanítja, hanem pecsétjével hitelesíti és végérvényessé teszi tanúságtételünket.